

Annandag Påsk

Predikan 2026-04-06

Kyrkoherde Sten Rydh, Evangelisk-lutherska kyrkan i Sverige.

Dagens ämne: Vandrigen med den uppståndne

Epistel: Apg. 10:36–43. Evangelium: Luk. 24:13–35.

I Guds, Faderns + och Sonens och den Helige Andes, namn. Amen.

Bön. Käre himmelske Fader! Vi tackar dig för din heliga uppståndelse som också ger oss vissheten om vår egen uppståndelse. Men vi är svaga i oss själva och fulla med synd och brist. Förlåt och styrk oss då med din helige Andes kraft och nåd. Genom Jesus Kristus, vår Herre och Frälsare. Amen.

Predikotext 3:e årg.: Matt. 28:8–15.

8 Kvinnorna skyndade då genast i väg från graven. Med bävan och stor glädje sprang de för att berätta det för hans lärjungar. 9 Plötsligt mötte Jesus dem och hälsade dem. De kom fram och höll om hans fötter och tillbad honom. 10 Då sade Jesus till dem: ”Var inte rädda! Gå och säg till mina bröder att de ska gå till Galileen. Där ska de få se mig.” 11 Medan de var på väg, kom några ur vaktstyrkan in i staden och berättade för översteprästerna om allt som hade hänt. 12 Dessa samlades med de äldste och beslöt att ge soldaterna en stor summa pengar 13 och sade: ”Säg så här: Hans lärjungar kom på natten och rövade bort honom medan vi sov. 14 Och om ståthållaren får höra det, så ska vi tala med honom och se till att ni inte behöver oroas.” 15 De tog emot pengarna och gjorde som de blivit tillsagda, och detta rykte är spritt bland judarna än i dag.

Ämnet på annandag påsk är vandrigen med den uppståndne Kristus. Jesu kroppsliga uppståndelse är av största betydelse för vår frälsning. För oss kristna ska varje dag vara en vandring med den uppståndne. Genom dopet och tron är han ständigt vid vår sida. Liksom Emmausvandrarerna ska vi lyssna till honom när han kommer och förklarar Guds ord. Vi ska leva i vårt dop varje dag. Vår gamla människa ska dö med Kristus i dopet och den nya människan ska uppstå med honom i den dagliga omvändelsen. Om inte detta sker blir vi snart som översteprästerna och de äldste i predikotexten. De gjorde allt för att förfalska budskapet om Kristi uppståndelse och betalade soldaterna för att de skulle ljuga. Ett avfall från tron kan ske för varje kristen. Det kan ske genom öppen förnekelse och falsk lära, som i början smyger in men som sedan blir mer och mer rotfäst i vårt tänkande. Men det kan också ske genom att vi steg för steg glider bort från tron i våra vardagsliv och till sist avfaller. En kristen kan bli mer och mer kall och likgiltig om inte ordet dagligen får döma hans synd. Då blir han inte längre så angelägna om att gå i kyrkan, läsa Guds ord, ha andakter i hemmet och bruka de heliga sakramenten. Han tar det inte längre så noga med kampen mot synden och han försummar bönen. Om detta får fortsätta utan bättring kommer djävulen omärkligt steg för steg att dra oss bort från Kristus tills vi har blivit djävulens barn istället för Guds barn. Det sista blir då värre än det första. Djävulen kommer tillbaka med förfärande kraft. Jesus säger: ”Då går den onde anden och hämtar sju andra andar som är ännu värre, och de går in och bosätter sig där. För den människan blir slutet värre än början” (Luk. 11:26).

Men genom Kristi uppståndels kraft och Guds nåd får vi bli kvar i tron och vandra med den uppståndne ända fram till den himmelska saligheten. Det är verkligen viktigt att vi förstår det praktiska värdet av Jesu uppståndelse. Det främsta är att all synd blev borttagen från Kristus genom uppståndelsen. Det var våra synder som bortskaffades. Synden blev som profeten Mika säger ”kastad i havets djup”. Mika skriver: ”Han ska förbarma sig över oss igen och

trampa på våra missgärningar. Du ska kasta alla deras synder i havets djup. Du ska visa trofasthet mot Jakob och nåd mot Abraham, så som du med ed har lovat våra fäder i forntidens dagar” (Mika 7:19f).

Vi ser då inte längre våra synder vilande på Jesus utan de är en gång för alla borttagna. Istället har Gud genom uppståndelsen låtit honom framträda fullkomligt rättfärdig. Denna rättfärdighet får vi klä oss i genom tron. Det stora är då att vi, som är förtappade syndare, nu får vandra tillsammans med den uppståndne frälsaren, heliga och saliga genom honom och iklädda hans rättfärdighet.

Vår episteltext berättar om hur Petrus kom till Cornelius hus. Cornelius var en officer i romersk tjänst, men han fruktade Gud och bad ivrigt till honom varje dag. När nu Petrus predikade för Cornelius och alla i hans hus trodde de på ordet om den uppståndne Kristus. Petrus sade i sin predikan: *”Detta är det ord som Gud sände till Israels folk när han förkunnade frid genom Jesus Kristus. Han är allas Herre, och ni känner till det som har hänt i hela Judeen, med början i Galileen efter dopet som Johannes förkunnade: hur Gud smorde Jesus från Nasaret med den helige Ande och kraft. Han gick omkring och gjorde gott och botade alla som var i djävulens våld, för Gud var med honom. Vi är vittnen till allt som han gjorde både i judarnas land och i Jerusalem. De hängde upp honom på trä och dödade honom, men Gud uppväckte honom på tredje dagen...”* (Apg. 10:36–39). Som ett bevis på att också hedningarna utanför Israel omfattas av frälsningen lät Gud tecken och under ske med Cornelius och allt folk som var samlat. Den helige Ande föll över dem så att ett under av samma slag som på pingstdagen skedde. Sedan blev de också döpta med vatten. När några judekristna senare ifrågasatte allt detta sade Petrus: *”När jag började tala föll den helige Ande över dem, så som han föll över oss under den första tiden. Då kom jag ihåg vad Herren hade sagt: Johannes döpte med vatten, men ni ska bli döpta i den helige Ande. Om nu Gud gav dem samma gåva som han gav oss när vi kom till tro på Herren Jesus Kristus, vem var då jag att kunna hindra Gud?”* (Apg. 11:15–17).

Vi ska lägga märke till att Kristi uppståndelse inte automatiskt överför frälsningen till oss personligen. Petrus avslutade sitt tal i Cornelius hus med orden: *”Och han befallde oss att predika för folket och vittna om att han är den som Gud har utvalt till domare över levande och döda. Om honom vittnar alla profeterna att var och en som tror på honom får syndernas förlåtelse genom hans namn”* (Apg. 10:42f). Frälsningen var fullbordad. Genom sitt lidande och sin död försonade Jesus Guds vrede fullkomligt för hela världen. Som vår ställföreträdare bar han alla våra synder, och genom sin fullkomliga laguppfyllelse uppfyllde han lagen för varje människa utan undantag. Därför skriver aposteln Johannes: *”Han är försoningen för våra synder, och inte bara för våra utan också för hela världens”* (1 Joh. 2:2). Vi kan därför vara vissa om att ingen människa är lämnad utanför försoningen. Jesus Kristus är den rättfärdige, säger Johannes. Det är just detta som uppståndelsen visar. När han utstått korsets pina och död var hela frälsningsverket färdigt.

I uppståndelsen framträder därför Kristus som den rättfärdige som nu har en förhärligad kropp utan alla våra synder. Han proklamerade sin seger också när han som uppstånden steg ner i helvetet. Detta var inte en del av hans lidande, vilket några felaktigt menar. Det var segraren som nu triumferade. Han som efter syndafallet kallades *”kvinnans säd (avkomling)”* har nu fullkomligt *”trampat sönder ormens huvud”* (1 Mos. 3:15). När han gjorde detta blev han av ormen *”biten i hälen”*, d.v.s. dödad på korset. Men detta gift kunde inte mer än döda honom eftersom han på tredje dagen uppstod från de döda och på detta sätt förkunnade att segern var vunnen, segern över synden, döden och djävulen. Allt detta är budskapet om Kristi s.k. objektiva rättfärdiggörelse.

Men som Petrus sade i Cornelius hus kommer denna frälsning endast till oss genom tron: *”Om honom vittnar alla profeterna att var och en som tror på honom får syndernas förlåtelse genom hans namn”*. Vår vandring med den uppståndne kan aldrig ske genom lagen. Goda gärningar kan aldrig föra oss till tro, men när vi tror gör vid goda gärningar som en del av den helige Andes verk i våra liv. Lagen måste visserligen först predikas så att vi inser och bekänner vår

fruktansvärda synd, men om förkunnelsen slutar här blir vi antingen förtvivlade eller förhårdade i synden. Så snart lagen har utfört sitt verk måste därför evangelium förkunnas. Detta evangelium är det budskap som gäller var och en utan undantag och som ska predikas i hela världen. Evangelium säger: Kristus har dött för alla dina synder. Därför är de förlåtna. Denna förlåtelse ges dig här och nu genom ordet och sakramenten. Det är detta budskap som skapar tro i våra hjärtan. Det är detta budskap som vi dag ska ta till oss och veta att hur svår synden än är, så är Kristus större och vet allt. Han tar sig an oss och förlåter alla våra synder. Han gör det genom evangeliets predikan och genom nådemedlen, dopet, avlösningen (bikten) och nattvarden. När vi brukar dessa medel och tror på honom har vi blivit Guds barn och Kristi bröder och systrar. Då får vi vandra med honom. Vi blir då som Emmausvandrarerna i evangeliet. De vandrade med Jesus och lyssnade intensivt när han förklarade Skrifterna. Han visade att allt som var skrivet i lagen och profeterna gällde honom själv. I början kände de inte igen honom, men på kvällen när Jesus bröt brödet tillsammans med dem förstod de vem han var. De skyndade då tillbaka till Jerusalem och berättade om mötet med den uppståndne. Så fick de också höra att Jesus hade visat sig för Petrus. Senare visade han sig för ganska många vittnen innan han for upp till himlen.

I alla evangelierna berättas närmare om uppståndelsens under. När kvinnorna kom till graven blev det en stor jordbävning då en Herrens ängel steg ner och vältrade bort stenen. Då visade det sig att graven var tom! Den var ju ordentligt förseglad och en romersk vaktstyrka vakade noga över den hela natten. Ingen såg när Jesus uppstod, men kvinnorna fick med egna ögon se att den förseglade graven var tom när änglarna hade öppnat den. Detta visade sig när stenen togs bort och de fick gå in i graven. Det som hade skett var alltså att Kristus blivit levande och att han med sin gudomliga makt hade lämnat linnebindlarna intakta och gått ut rakt igenom klippgravens hårda sten. Luther betonar att Kristi uppståndna kropp verkligen var *samma kropp* som han hade när han gick omkring synligt på jorden. Det var den mänskliga kropp och mänskliga själ som han fick när han avlades av den helige Ande i Marias liv. Det var den kropp och som föddes och växte upp i Nasaret och som hängde på korset och dog. Genom hans uppståndelse hade just denna kropp blivit levande igen. Men den var förhärligad och han gick genom den hårda klippan och senare genom väggen till det låsta rummet där apostlarna av rädsla var samlade. Så kan han också komma in till oss idag med samma kropp och bli ett med nattvardens bröd och vin. Han är ju Gud och kan göra vilka under han vill.

Därför är han också som människa nära var och en av oss. När hans helige Ande tar sin boning hos oss är det den Treenige Guden som bor i våra hjärtan. Vi är i honom och han är i oss. Detta är ett ofattbart stort under. Den uppståndne frälsaren bor i våra hjärtan och vandrar med oss. Det ger oss också vissheten om att liksom han uppstod med sin kropp kommer också vi att få uppstå från döden med förhärligade kroppar – även om de i döden har förmultnat eller helt förstörts. Detta bekräftas också för oss i nattvarden när vi får äta hans kropp och dricka hans blod till syndernas förlåtelse. Därför kallas sakramentet också odödlighetens läkemedel. Vi äter då Kristi kropp med löftet om att också våra kroppar ska uppstå. Detta är *inte* som den reformerta kyrkan menar enbart ett *symboliskt* ätande och drickande, eftersom – som de felaktigt menar – Kristi kropp är innesluten i himmelen och inte samtidigt kan vara i nattvardens bröd och vin. Men Jesus säger: ”*Detta är min kropp*”. ”*Detta är mitt blod*”. Eftersom vi tror att hans ord är sant tror vi också att himmelen kommer till oss också här på jorden. Kristi himmelska tillvaro är sådan att vi alla är inför honom redan genom skapelsen. Paulus sade ju också till filosoferna i Aten ”att vi alla lever och rör oss och är till i Gud”. Paulus sade: ”*Av en enda människa har han skapat alla människor och folk till att bo över hela jorden, och han har fastställt bestämda tider och gränser inom vilka de ska bo. Det gjorde han*

för att de ska söka Gud och kanske kunna treva sig fram och finna honom, fast han inte är långt borta från någon enda av oss. För i honom är det vi lever och rör oss och är till, så som även några av era egna skalder har sagt: Vi är av hans släkt” (Apg. 17:26–28). Alla människor är i denna mening i Gud. Men hur mycket mer gäller inte detta de som tror på hans uppståndelse och därmed är Guds barn!

Så får vi avsluta predikan med textens uppmaning: ”*Var inte rädda! Gå och säg till mina bröder att de ska gå till Galileen. Där ska de få se mig*” (v. 10). Vi ska inte frukta för allt det onda som vill föra oss bort från frälsningen. Vi ska istället gå dit där Jesus är, d.v.s. till ordet och sakramenten, där han talar till oss och ger oss sin tröst. Där får vi se honom och vara hos honom i tron. Och sedan för han oss till den plats där vi efter våra kroppars uppståndelse får skåda honom ansikte mot ansikte i evig salighet och glädje.

Amen.

Bön. Lovad vare Gud och välsignad i evighet, som med sitt ord har tröstat, lärt, förmanat och varnat oss. Hans helige Ande stadfäste ordet i våra hjärtan, att vi inte må vara glömska hörare, utan ordets görare, och så dagligen tillväxa i tro, hopp, kärlek och tålamod intill änden, och bli evigt saliga. Genom Jesus Kristus, vår Herre och Frälsare. Amen.